

II. Afhøring af petitionærer.

a. Områder under portugisisk administration.

En repræsentant for frihedsbevægelsen i Mozambique (FRELIMO) oplyste, at antallet af portugisiske tropper stationeret i Mozambique var forøget fra 25.000 i 1964 til 70.000 i 1970. I mellemtiden angaves de 250 mand, med hvilke FRELIMO havde begyndt sin virksomhed i 1964, nu at være steget til 10.000 væbnede og 10.000 ubevæbnede frihedskæmpere. FRELIMOs seksårige kamp havde givet mange positive resultater: skoler, hospitaler og ko-operativer var blevet bygget, hvilket viste, at frihedskæmperne var i stand til at transformere væbnet kamp til en ægte revolution og skabe en ny mentalitet til opbygning af et nyt samfund. Frihedskæmperne modtog nu international støtte. Den nyligt afholdte internationale konference i Rom, OAU-konferencen i Addis Abeba og de uforpligtede landes møde i Lusaka viste, at verden nu støttede frihedsbevægelserne. Han foreslog, at generalforsamlingen og sikkerhedsrådet blev anmodet om at overveje anerkendelsen af FRELIMOs medlemmer som FN-tropper, der kæmpede for gennemførelsen af FN's resolutioner — ikke for at kunne modtage våben fra FN, men f. eks. støvler og telte.

Cabora Bassa-projektet var en forbrydelse mod hele Afrikas folk. Han takkede den svenske regering for at have overtalt ASEA til ikke at tage del i projektet, Italien for at have standset finansielle bidrag, håbede, Italien ville være i stand til at overtale et italiensk firma til at trække sig tilbage og takkede desuden dem, der havde haft indflydelse på et britisk firmas beslutning om ikke at deltage. FRELIMO ville gøre alt, hvad der stod i dets magt, for at forhindre projektets færdiggørelse og bosættelsen af 1 million emigranter i området; det ville derfor være anbefalelsesværdigt, at landene advarede deres befolkninger mod deltagelse i og bosættelse omkring projektet.

Repræsentanter for Angolas regering i eksil (GRAE) hævdede, at eksilregeringen nu efter 10 års kamp kontrollerede områder i det nordlige, nordvestlige og østlige Angola dækkende mere end 200.000 km² med mere end 1 million indbyggere (ialt ca. 5 millioner indbyggere i Angola). De fremhævede det nære samarbejde mellem GRAE og Interna-

tionalt Røde Kors, gennem hvilket de portugisiske krigsfanger stod i regelmæssig forbindelse med deres familier i Portugal, og opfordrede FN til at sikre, at frihedskæmperne blev behandlet som krigsfanger i overensstemmelse med Genève-konventionen af 1949. En opfordring blev rettet til Lissabon om at offentliggøre navnene på dets fanger. Repræsentanten for GRAE udtalte, at det var op til Portugal og dets allierede at afgøre, om der skulle kæmpes eller forhandles. GRAE var rede til begge alternativer. The National Liberation Army of Angola (ALNA), GRAEs militære gren, havde aldrig fundet våben fabrikeret i Portugal; det drejede sig altid om våben fabrikeret i Belgien, Frankrig, Storbritannien, Tyskland eller USA. Uden Hjælp fra sine NATO-allierede ville Portugal ikke kunne gennemføre sin kolonikrig.

Angående fornyet afhøring af repræsentanterne for GRAE, jfr. nedenfor under behandlingen af resolutionen vedrørende områder under portugisisk administration.

Repræsentanter for The National Union of Angolan Students (UNEA) sagde, at UNEAs medlemmer kom fra forskellige politiske partier, men deres mål var fælles: fuld uafhængighed for Angola. De hævdede, at UNEA havde nær kontakt med befolkningen.

b. Namibia.

Præsidenten og øvrige repræsentanter for South West African Peoples Organization (SWAPO) indledte deres redegørelse med en tak til regeringerne i Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige for at have fordømt Sydafrikas fortsatte tilstedeværelse i Namibia og for formelt at have underrettet den sydafrikanske regering om deres ikke-ankendelse af denne illegale besættelse.

Namibia var et kampområde; der var tvunget militær træning for alle hvide; over 1000 namibianske patrioter sad i fængsel som f. eks. på Robben Island, hundredvis var indsat i koncentrationslejre, hele afrikanske samfund fra Okavango River Basin og East og West Caprive var blevet tvunget bort fra deres landsbyer og kastet i koncentrationslejre, landmænd havde forbud mod at dyrke deres jord, og deres afgrøder var blevet konfiskeret. Sydafrikanske styrker